

CARTA ALS JOVES DE LA DIOCESI DE VIC

Mn. Joan Casas, missioner diocesà a Rwanda, ens envia aquesta carta que de bona gana us fem arribar.

"Kigali, 1 de maig, 1977.

Amics: Us escric novament des de Rwanda. M'agrada de tant en tant de posar-me en contacte amb vosaltres.

Vosaltres sou joves i per tant, generosos. Per mitjà de l'estudi i del treball us obriu al món de les lletres i de la tècnica. Tot això ho feu per a poder guanyar-vos la vida i ser útils als altres el dia de demà.

Complement necessari a la vostra formació és l'obertura a totes les penes i aspiracions dels homes, sobretot dels més pobres. Per als miserables de la humanitat, vosaltres, els joves del món ric, representeu una gran esperança.

RWANDA. De Rwanda n'heu sentit a parlar moltes vegades. Des de fa onze anys que hi treballa reflexionant i actuant amb joves obrers, estudiants i mestres. Tots miren de trobar una manera de viure i de fer sortir el seu país de la misèria.

Sortosament ací no arriben les matances criminals del boig Idi Amin, president d'Uganda, ni els trets dels invasors de Katanga (Zaire). La llosa que ens esclafa és la misèria. Un amic necessitat m'escrivia: "Sóc l'Anastasi. Encara em veig obligat a no fer res. He mirat de trobar un lloc de treball a tots els indrets del meu poble: ajuntament, escoles, parròquia, correus... No hi ha res a fer! Tot-hom em diu: "No hi ha feina!" La meua situació és desesperada. La meua camisa ja no pot anar de tant apedaçada com és. No tinc res. Hauré de robar per a poder-me rentar amb sabó? Si vull menjar, haig d'anar a casa dels veïns perquè me'n donin". L'Anastasi és un jove que no ha pogut acabar l'escola de magisteri per falta de lloc i se n'ha hagut de tornar a casa seva. Venia a les nostres reunions i era sempre molt voluntari per a tot. Té dinou anys i ja veieu en quina situació es troba. I com ell tants d'altres.

Rwanda és un país pobre, molt pobre. Té només 52 dòllars anyals de renda per cap (Espanya en té més de 2.000). El seu mal és de no tenir indústria. I com Rwanda, si bé no en un grau tan extrem, la majoria de la humanitat.

MIREM-NOS EL MON. Ja sabeu que dos de cada tres homes no tenen el necessari per a viure? Això vol dir: per cada un de vosaltres, dos joves o noies de la vostra mateixa edat no saben si arribaran tips al vespre, s'han de posar la mateixa camisa durant mesos i mesos i mai no podran estudiar. Han de treballar mal alimentats i, per això, es cansen molt aviat i rendeixen poc. Fins no fa gaire, a l'Àfrica negra, l'edat mitja de la gent era de 35 anys.

Una tercera part de la humanitat disposa del 85% dels béns de la terra, mentre els altres — imagineu-vos com en un film les planes immenses de l'Àsia, els deserts i muntanyes de l'Àfrica, les illes innombrables de l'Oceania — tota aquesta multitud ha de viure amb el 15% restant. Això no és viure. És només vegetar i morir.

Si des de la lluna poguéssiu veure amb un telescopi gegant la nostra terra, allò que més us cridaria l'atenció seria: LA DESIGUALTAT.

AIXO NO ES JUST. Tots som homes i tots hem de tenir les mateixes possibilitats. "La terra, deia ja al segle IV San Ambros, ha estat creada per a tots. Tots naixem igualment pobres. Quant, doncs, ajudem el pobre, li tornem allò que és seu". Joan Baptista diu: "Prepareu els camins del Senyor. El qui tingui dues túniques, que en doni una al qui no en té cap". Es a dir: "COMPARTIU". Crist ens premiarà només si sabem compartir: "Veniu, vosaltres, dirà l'últim dia, perquè tenia fam i em donàreu menjar, tenia set i em donàreu beure..." I els germans, què ens diran? Si hem sabut compartir, sentiran que som els nostres iguals, sentiran que som algú.

UN EXEMPLE. Mai no he pogut oblidar la salutació que em feu un dia el vell Pau Ruhinajoro, mort des de fa sis anys. Era vell, pobre, malalt i sol. I nosaltres l'ajudàrem portant-li pa, llenya per al foc i arbres per a reconstruir la casa. "Oh! Gràcies, gràcies! Sense vosaltres la meua vida no valdria res". Ajudant-lo havíem valorat la seva vida: la dels pobres i la nostra! Només ens podem realitzar si realitzem els altres. **SEGUR!!**

A CASA NOSTRA. Vosaltres viviu en el món dels rics. Esteu bé i teniu tot allò que voleu. No heu d'anar a captar per a les sabates o per a la matrícula de principi de curs. Molts de vosaltres teniu fins i tot massa de tot. Us podeu permetre el luxe de poder llançar el menjar. Sou rics. Ací, a casa nostra, sobretot a la província de Barcelona, som rics. Què hem de fer davant la desigualtat del món? Quedar-nos tranquils tot mirant la Tele? Reganyar contra els grans? Si ara no comencem a treballar per als altres, mai no farem res de bo. De cap manera podrem construir la nostra dignitat humana i menys el nostre cristianisme.

REACCIO. Hem de dir **no** a la DESIGUALTAT. Hem de dir **no** a la VIDA FACIL. No ens podem permetre el luxe de malgastar mentre sabem que hi ha joves de dinou anys — i altres — que no tenen ni sabó, ni dues camises, ni pa a la taula. No ens podem permetre de perdre tantes hores davant la Tele mentre prop de casa mateix hi ha qui està sol o malalt.

COMPARTIR. HEM DE VOLER COMPARTIR!! Hem de reunir-nos per a veure què podem fer. Hem de dedicar temps per a conèixer i ajudar els altres. Hem de dedicar hores per al bé comú: cultura, esports, engantxament social, solidaritat missionera. **NOMÉS AIXI PODREM CONSTRUIR UN MON MILLOR I MILLORAR-NOS!** Però per a ser capaços d'això, hem de cultivar l'esperit de fe. Sense l'esperit, morim. Només Crist ens ensenya una manera humana i digna de viure. Si Crist és lluny de nosaltres **mai no sabrem estimar.** Es Crist qui ens donarà força per a sacrificar-nos. Si la nostra vida només consisteix en complaure els 50 o 60 quilos de carn que portem a sobre, som uns desgraciats. Cultivem l'esperit, preguem i actuem. Així viurem. Apa, doncs, mans a l'obra! **AFANYEM-NOS!!!**

Joan Casas prev."